

« Не глѣдай на долу дѣто ще та спустнѣ; зажуми додѣ ти опрѣтъ краката на земята, и тогазъ поклати вѣжето. »

И тогѣ часъ зе да спуща момичето полека и съ вниманіе. Подиръ малко не го виждаше вече, вѣжето са въртѣше на въздуха, и подиръ нѣколко минути са спрѣ. Жуанита бѣше слѣзла безъ никое промеждіе; послѣ бутнѣ вѣжето и то са истегли на горѣ.

Трѣбаше сега да са снесе берберьтъ, и туй бѣше найтрудното; той са пробуди малко и едва са мърдаше; но Пикильо безъ да земе мѣнїето му за опасното му пѣтуванье, което му приготвяше, тури го на пѣтъ като Жуанита, като държеше съ сичката си сила този товаръ, който отъ самата си тежестъ са спущаше на долу.

Подиръ малко са чу тупванье много силно; туй бѣше знакъ че берберьтъ е стигнѣлъ долу; вѣжето, отвързано отъ него, издигнѣ са пакъ на горѣ. Сега оставаше Пикильо да предприеме самъ спущаньето си; той са олуви о вѣжето и подиръ малко време стѣпи на земята.

« Тука ли сте, прїатели! не ви ли станѣ нѣщо? попыта ги той изнизеско.

— Тука смы, великодушный нашъ прїателю, тука, благодѣтелю нашъ!» отговори Гонгарельо, толкози чисто, което очуди Пикильо; по едно благопулучно промѣненіе, берберьтъ като стѣпи на земята свѣсти са малко, поне за нѣколко минути. Движеніето и въртѣньето му на вѣжето, въ въздушното му пѣтуваніе, бѣ произвело въ него тѣзи спасителна криза, туй слѣдетвіе, което докарватъ морскытъ пѣтуванїа на онѣзи които не сѣ навикнѣли на морето. Тѣй като са отърва нѣколко отъ дѣйствието на афіона, който бѣ туренъ въ виното отъ капитанина, берберьтъ въ тѣзи минута бѣше си възвърнѣлъ изгубенїа умъ и езикъ.

« Нема да забравѣмъ никогы услугата, която ми направи, младый мой прїателю . . .

— Мълчи!» рече Пикильо, който, като пресѣче признателнытъ изразенїа на бербера, забѣлѣжи му